

Megrázó vers a Katona József Színház előadásán
Elhangzott Budapesten, a *Katona József Színházban*, az *Illaberek* előadásán. A hatása ledöbbenetette a közönséget. (Kiss Judit Ágnes honlapja: <http://kissjuditagnes.hu>)

Kiss Judit Ágnes:

Szó

Hazából,
hogyha még bírod,
Ne menj el, ó, magyar.
Hogy menekülj, lesz mindig ok,
Es mindig, hogy maradj.
Itt áldozat, s vajon mi ott?
Bevándorló lehetsz,
Nem tudhatod, végül melyik
A súlyosabb kereszt.
Ez a föld régóta ugar,
Terméketlen, sivár,
De van még , ki zenét szerez,
És színházat csinál,
Szeret és harcol semmiért,
Mert másként nem tehet.
Hogy itt vagy, erőt ad nekik,
S ők itt vannak veled.
Lehet, hogy nem jön jobb soha,
Ki itt él, mélyrepül.
Megúszhatják a vétkesek,
S te bűnhődsz vétklenül.
Míg annyi jóval tele
A másik serpenyő,
Ha baj van, ki ne mentené,
Ami még menthető?
De itt van szükség rád nagyon,
Sötétben lenni fény,
Hogy fölemeld, ki megrogyott,
És bátorítsd, ki fél.
Maradj, mert meg kell védeni,
Kinek nincs is hova,
Legyen szegény, hajléktalan,
Zsidó, meleg, roma,
Vagy bárki más, aki alól
Kihúzták a talajt.
Légy fül, ha semmit nem tehetsz,
Ki hallja még a jajt.
Ez frontvonal, ez harcmező,
S még így is otthonod,
Rád simul minden rég bejárt
Tered, kamaszkorod.
Taposhatnak röhögve mind
Az összes elveden,
De szétolvadnak a szavak
Az anyanyelveden.
Ne hidd, hogy semmi eszközöd,
Fegyver vagy te magad,
Mind különleges ügynök az,
Ki mégis itt marad.
Maradj, tövisnek bőr alatt,
Ha bírod még, magyar,
Légy viszkető seb, mit kéz
Álmában is vakar.
Itt áldás is, másutt csak egy
Bevándorló lehetsz.
Ki mondja meg, végül melyik
a súlyosabb kereszt.

A finnugor hazugságot 1851-ben találták ki

Kiszely István magyarságkutató megtalálta a levéltárban a bécsi kancelláriának azt a levelet, amelyben leírják, hogy a rebellis magyaroknak olyan őstörténetet írjanak, amelyre nem lehetnek büszkék.

Meg is találták céljukhoz a megfelelő embert a Magyar Tudományos Akadémián két német anyanyelvű nyelvész, Budenz József és Hunfalvy Pál (született Paul Hunsdorfer) személyében. Hunfalvy kezdetben a török-magyar nyelvrokonságot támogatta, majd Budenz hatására a finnugor nyelvrokonság mellett tette le voksát.

Tudományos körökben éles vita indult a török és finnugor eredet kérdésében. Megjelent Vámbéry Ármin: "Magyar és török-tatár szöveggyűjtemény" c. könyve. Ezzel szemben Hunfalvyék érdemi érvek helyett csak a Magyar Tudományos Akadémia tekintélyét használták fel, ahol köreik a Bach-korszakban hatalomra jutottak. A Vámbéry elméletét hangoztató tudósok nem kaptak állást az Akadémián. Az akadémista nézet szerint őseink az Ob partján, az Uraltól Keletre együtt éltek a finnekkel. Tehát a magyarság eredetét bizonyító történelmünk a monarchia politikájának része volt! Ezek szerint őseink az Ural-hegységen átkelve halászó- vadászó-gyűjtögető életmódot folytattak. A szlávoktól tanulták a földművelést, állattartást. Attilának kutya szarva volt, fosztogatott és embervért ivott.

Ez a nézet ma is tartja magát a hivatalos tudományos körökben. Nem rendítette meg a hatalmukat féltő tudósokat az sem, hogy a finnek 2003-ban átírták tankönyveiket, mert a modern genetikai vizsgálatok rámutattak, hogy nincs rokonság a két nép között.

Kiszely István őseink eredetét kutatva ráta- lált a sárospataki levéltárban olyan négyszáz- hatvan éves történelem tankönyvre, amely azt állítja, hogy a magyarok három hullámban jöttek be a Kárpát-medencébe: 361-ben, mint hunok, 568-ban, mint avarok, majd 895-ben Árpád népe. Végül az 1200-as években a jászok és a kunok is elfoglalják a kárpát-medencei területeiket. Ugyanabból a törzsszövetségből származnak, amelyből az őseink. Ugyanolyan kinézetűek, mint mi vagyunk, ugyanaz a motívumviláguk, ugyanaz az írásuk. A rovásírással nem volt szabad foglalkozni. Nem volt szabad a tizenkilencedik században propagálni! Aki a közép-ázsiai eredetű, turáni magyarságról beszélt, az már mindenféle -ista volt. Ugyanis Turánban lejegyezték a kultúránkat, leírták az öntözéses gazdálkodásunkat, a kereskedelmünket, a hangszereinket.

Ezzel szemben a Monarchia történészeinek felfogásában nekünk úzótt, hajtott, gyűjtögető, halászó népek kellett lenni!

163 finnugor szavunk van és 2700 török szavunk. Magna Hungárián 50 évet tartózkodtunk, ahol átvettük ezeket a finnugor szavakat. Ötven év alatt mi is átvettünk százhatvanhárom szót az angolból: floppy, disc, meg winchester!

A mitokondriális DNS vizsgálatok kimutatták, hogy a magyarságnak semmi köze a finnugorokhoz, legközelebbi rokonaink a belső-ázsiai török népek.

Videók:
-<http://www.youtube.com/watch?v=FqDkOIUGUNg>
-<http://www.youtube.com/watch?v=I24fT3F7-4E>

Forrás: szineshir.hu

Czakó Gábor Mi magunk (részlet)

(...)

A magyar kultúra vizsgálata megrekedt nyelvi elsődlegességnél, és ezen belül is a finnugrizmus újra- és újraigazolásánál. A mindmáig föltéphetetlen horgonyt Hunfalvy Pál bocsátotta le a Magyar Akadémiai Értesítőben (1851. március 29.) írt cikkében, két mondat- tal. Az egyik: „A Kőszirtek, mellyekben a nyelv- vizsgálás nálunk ütközik, leginkább a betűk jelen- tése és a szógyökök.” Tehát a nyelvvizsgálás első akadálya maga magyar nyelv! Köteles olyan lenni, mint amilyent Hunfalvy a finn ismeretei alapján elképzelt! Holott nyelvünk sajátos szerkezetét addigra már föltárta – többek között – gr. Teleki József, Kresznerics Ferenc, Czuczor Gergely, Fogarasi János. Ez röviden a gyökrend, ami magába foglalja a hangok jelen- téshajlamát is. Erről minden magyar kisgyer- mek tud, amikor így énekel: „zship-zsup, kender zsup”, miközben másodmagával harmadik tár- sát lengeti erre-arra – mintha el akarná dobni. Mit is tud? Azt, hogy a zship hangzója magas, megfelel az erre, az ide, az így stb. dallamának, ami a közelséget sugallja, míg a mély zsup meg az oda meg az arra stb. a távolítást: ez hangzó- ink egyik, hangrend szerinti jelentéshajlama. Van több is. Természetesen a mássalhangzóknak is. A Czuczor-Fogarasi Szótárban (CzF.) szépen felsorolhatnák az egyes betűknél. Utána lehet nézni, s lehet ellenőrizni, hogy valóban az ott írt érteményt oltják-e a szóba.

A szótár a nyelvészetben példátlan módon a gyökrend teljes analizisét is megadja: mind a 2306 gyököt felsorolja kapcsolataival és lehet- séges származékaival együtt!

Hunfalvy így folytatta: „Valamely nyelvnek szógyökeiről egyedül a rokon nyelvek vizsgálá- tával együtt lehet okosan beszélni.” (Magyar Akadémiai Értesítő, ugyanott) Tehát a magyar nyelv és gyökei önmagukban nem kutathatók. Vizsgálatukat meg kell, hogy előzze a rokon nyelvek vizsgálata. Ami azokban megvan, az a magyarban is engedélyezhető, akár föl is fedez- hető. Ami viszont a rokonok nyelveiből hiányzik, a magyarban sem lehet meg. Hanem ebben az időben, 1851-ben Hunfalvy még nem ismerhet- te azoknak a nyelveknek körét, amelyeket ma rokonnak tekintünk. Ilyeténképpen a magyar nyelv tudományos kutatását alárendelte a ho- mályos jövőben lappangó s esetleg fölfedezhe- tő-fölfedezendő tényeknek és vonásoknak.

Hanem, mit ad Isten, a finn Otto Donner (1835–1909) fölfedezte, hogy a finn nyelvben is vannak gyökök, hiszen ugyancsak toldalékoló nyelv. Donnert az MTA 1876-ban kültagjának választotta. Ekkor Czuczor Gergely már halott volt, de társa, Fogarasi János még élt (†1878), és tanítványuk, Szentkatolnai Bálint Gábor is (†1913). Ámde a magyar és a finn gyökök összehasonlító elemzése, azaz a magyar gyö- kökről való „okos beszéd” nem jutott többé Hunfalvy és tanítványai eszébe. A CzF.-t kiszor- ították a tudományból. Csak akkor került elő a nagy könyvtárakból, ha új szótárt kellett készí- teni, s ehhez szükség volt a magyar nyelv tény- leges ismeretére...

Hogy ez az álláspont tudományos-e, döntse el a T. Olvasó. Mindenesetre e mondatával Hunfalvy Pál megalapozta azt a sajátos körkö- rös okoskodást, mely a mai napig jellemző kö- vetőire. (...)

A székely zászló

Egy zászlórudat öltöztetnek gyö- nyörű selyemruhába. Kék a színe, ég- színkék, és egy aransárga csík osztja kétfelé. Odailik a nap és a hold. Ez a székely zászló.

Helyet is kapott egy ház homlok- zatán. Büszkén meg meglengeti ma- gát hadd, vegyék észre az emberek.

Észrevették. Van, akiben új remé- nyeket gyújt, van aki szeretné zász- szor, ezerszer megcsókolni. Van, aki bátoratlanul néz fel és rosszat sejtve, van akinek nem tetszik. Először csak jelentgetésekkel, fenyegetésekkel til- takoznak ellene, majd megkezdődik az aknamunka.

Szegény zászló nem veszi észre a cirógató napsütésben, hogy vihar kö- zeleg. Ő csak annyit lát, hogy egy másik hasonló zászló lengettetti ön- magát a szélben, és int feléje. Már ketten vannak. Gyűlnek a fellegek, és mind több és több zászló tűnik fel a házak homlokzatán. Mintha a sötét fellegeket szeretnék eltakarni kéksé- gükkel és elővárásolni a napot és a holdat.

Hiába, kitör a vihar. Zászló vihar. Lobogj és kapaszkodj gyönyörűség, kapaszkodj rudadba! – reméljük, nem török ketté. Ha szakad a zászló, ha tör- rik a rúd, veszélyben a székely nép, veszélyben a nyelv, a jövő.

Őseink óvták, védték zászlainkat, mert ha a vár fokára más zászló ke- rült, elveszett a vár. Nándorfehérvár- ra majdnem török zászló került, de Dugovics Titus a felejthetetlen hő- s magával rántotta a lófarkas zászlót szorító törököt. Megmentette a várat, a becsületet, a nemzetet.

Feledhetők-e Petőfi Sándor ver- sét, „A vén zászlótartó”-t?

Bírta a zászló a vihart, bírta a rúd, egyre több és több kezdett lobogni. Elhagyta Székelyföldet, elhagyta az ország határait. Zúgott a szél, tépte a nemzetet, tépte a nyelvet. Orkán lett a viharból, elhagyta a Kárpátokba zárt ősi földet, átment az óceánon.

Majd tisztult az ég, mind kékebb lett.

Sütött a nap kacagott a hold. Az orkán belebömbölte a világnak: él egy nép, a székely, aki magyar, aki- nek volt, van, és lesz zászlaja. Ne fél- jetek székelyek, Erdély népe, Erdély ősi lakosai! Gyáva népnek nincs ha- zája! Ne féljete, ne féljete, ahol lo- bog a zászló, ott van a haza.

Él a nemzet. Töltsétek meg iskolá- inkat, hadd zengjenek a himnuszok. Töltsétek meg a templomokat, éne- keljétek a zsoltárokat.

„Ora et labora” (dolgozz és imádkozz)! Ne féljete kitzúzni a szé- kely zászlót! Hadd fújja a szél! Min- dennap legyen ünnep a szívetekben, lelketekben!

Szorgos a székely nép. Volt, van ,és lesz hazája! Volt, van és lesz ke- nyere – hiszen mindennap kéri a Te- remtőt...

Aki kér, annak adatik. Ezt sose fe- ledd!

Székelykeresztúr, 2013. március 10.

Kádár Béla, nyugdíjas